

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Yirmi Beşinci Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 16 Aralık 2016

Gece saat on bire doğru Çardağa vardık. İstasyonda bizi Muhittin amca karşıladı. Köye gidişimiz ise bizim için çok neşeliydi. Çünkü Muhittin amca bizi götürmek üzere traktörle gelmişti. Annem ve babam Muhittin amcanın yanına oturdu. Biz çocuklar ise arkasındaki römörke oturduk. Gecenin o saatinde çok güzel bir yolculuktu. Bir müddet sonra evlerine geldik. Ev küçük bir bahçe içinde iki katlı çok şirin bir yerdi. Tüm aile bizi kapıda karşıladılar. Oldukça sıcak bir karşılamaydı. O zamanlar sağ olan Şükrü dede, Naciye nine, Kezban yenge, Muhittin amcanın çocukları Ercan ağabey, İrfan ve Ülkü.

Çok yorgun olduğumuz için kısa sürede Kezban yengenin hazırlamış olduğu yataklarımıza çekildik. Sabah çok erken uyandım diye düşünürken, bahçeye çıktığımda bizimkiler dahil herkesin orada olduğunu gördüm. Kezban yenge harika bir köy kahvaltısı hazırlamıştı.

O kahvaltıda yediğim ev yoğurdunun tadını hiç unutmam. Ekmek olarak ise yufka ekmek vardı. Bizler daha önce görmüştük ama o zamanlar çok küçük olan ve hiç yufka ekmek görmeyen erkek kardeşim annemin kulağına eğilerek biz bu kağıtlarımı yiyeceğiz deyince bir kakhaha koptu. Sonradan kardeşim bu ekmeği çok sevdi. Neşe içinde yenen yemekten sonra, babam ve Muhittin amca köyü dolaşmaya çıktılar.

Ben ve kardeşlerim Şükrü dedenin yanına oturduk. Bize babamla ilgili anıları anlattı.

Babam yanlarında uzun yıllar kalmış. Sonra bir tesadüf sonucu Şükrü dede Kadir dedemin ve babaannemin sağ olduklarını, babamın sırf dedemden korktuğu için evden kaçtığını ve onların öldüğünü söylediğini öğrenmiş.

Şükrü dede durumu öğrendikten sonra neler olduğunu neredeyse o günkü heyecanla anlattı.

"babanızı evlat bilmiştim, halen de evladımdır. Ama yalandan annesinin, babasının öldüğünü söylediği için çok kızmıştım. Eve hırsıyla geldim. Ahmet evde yoktu. İyi dedim, kendi kendime bari biraz hırsım geçsin. Biraz sonra çıktı geldi. Gel bakayım buraya Ahmet dedim. Şimdi sana bir şey soracağım ama bana doğruyu söyleyeceksin. Elimde kalın bir sopa hazırlamıştım. O ise başına geleceği anlamış gibi hemen babamları mı soracaksın demez mi? Korkuyla yüzüme bakıyordu. Ben söyle oğlum doğruyu söyle deyince annem babam sağ, ama babam beni bulursa öldürür dedi. Ondan sonra çocuklar ben bir başladım yer misin yemez misin o kalın sopa üzerinde kırıldı. Naciye nineniz elimden zor aldı."

Küçük ablam merakla sordu. Sonra sonra ne oldu dede? Gönderdin mi evine? "Şükrü dede devam etti. Göndermek ne kelime ben tuttum elinden birlikte doğru garaja, ta Urfa'ya kadar götürüp teslim ettim. Ama teslim ederken de dedenizden söz aldım dövmeyeceğine dair. Zaten onlar da babanızın hayatından umudu kestikleri için çok sevindiler ve dedeniz babanıza dokunmadı."

Şimdi daha iyi anlamıştım babamın öğrenciliğimiz sırasında başarısız olduğumuz zamanlar bize neden o kadar hoş görülü davrandığını.

Evet belki onu öz evlatlarından ayırt etmeyen sıcacık bir aile bulmuştu. Ama sadece baba korkusu yüzünden, kendi öz ailesinden ayrı kalmıştı. İlk gidişinde henüz çocuk yaşlarda olduğu için kim bilir ne çok da acı çekmişti.

Sonra korku yüzünden ailelerini terk eden çocukları düşündüm. Köprü altlarında yatan çocuklar, uyuşturucu bağımlısı olan gençler, kötü yola düşen kızlar. Babam yine de çok şanslıymış.

Aradan yıllar geçtikten sonra işte şimdi eşi ve çocuklarıyla ikinci ailesinin yanındaydı. Şükrü dede babamla ilgili daha bir çok şey anlattı. Neredeyse öğlen saatlerine kadar onu dinledik.

Biraz sonra Kezban yenge ve Naciye nine hummalı bir öğle yemeği hazırlığına başladılar. Annemde onlara yardım için mutfağa gitti. Bense İrfan ve kuzeni Tezcan ile birlikte köyü görmek üzere evden ayrıldım. Yolda giderken İrfan istersem akşam yazlık bahçe sinemasına gidebileceğimizi söyledi. Köyde çok fazla şey yapılamaz diye düşündüğüm için bu teklife sevinmiştim. Oysa o akşamdan sonra köy hayatının hiç de öyle sıkıcı olmadığını, aksine çok eğlenceli olduğunu keşfettim.

Yirmi beşinci bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN